

عنوان مقاله:

ساختار قدرت و ارتباط آن با معماری در دوره پهلوی اول

محل انتشار:

کنفرانس عمران، معماری و شهرسازی کشورهای جهان اسلام (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

فهیمة یاری - پژوهشگر دکتری معماری پژوهشکده نظر و مرکز تحقیقات راه و مسکن

سیدامیر منصوری - دکتری معماری، پژوهشکده نظر

گلناز کشاورز - پژوهشگر دکتری پژوهش هنر پژوهشکده نظر

خلاصه مقاله:

تحولات سیاسی و مفهوم قدرت یکی از موضوعات تحلیلی مشترک میان معماری و علم سیاست میباشد. به نظر می رسد نقش سیاست، قدرت دولت، دموکراسی با معماری پیوند محکمی خورده است، بدین معنا که معماری بواسطه قدرت ارتباطی فوق العاده اش می تواند، برای مقاصد سیاسی، اجتماعی و هویتی استفاده شود. تحولات سیاسی که به پشتوانه قدرت سیاسی شکل میگیرند در معماری اثرات مشهودی را دارند. این اثر گذاری بنا به ماهیت ساختار قدرت و مقتضیات زمان می تواند متفاوت باشد. دوران پهلوی اول بواسطه تحولات گسترده سیاسی و اجتماعی در ایران از شاخص ترین دوره های تاریخی ایران می تواند در نظر گرفته شود. این پژوهش به بررسی این ارتباط دوسویه بین معماری و ساختار قدرت در دوران پهلوی اول می پردازد. روش پژوهش کیفی و از نوع تحلیلی است. جمع آوری اطلاعات با استفاده از منابع کتابخانه ای، اسنادی و مشاهدات میدانی است. در دوره پهلوی اول ملی گرایی و نظامی گری رضاشاه مهمترین گرایشات ساختار قدرت بودند این دو گرایش شکل گیری سبک ملی و حجم بالای فعالیتهای ساختمانی در اثر روحیه نظامی گری رضاخان راسبب گردیدند. رضا خان توانست از معماری به عنوان ابزاری برای بیان ساختار قدرت خود استفاده نماید و با تاکید این موارد بخصوص در معماری دولتی حضور قدرت غالب و تفکرات سیاسی خود را بر کشور القا نمود. معماری در دوره پهلوی اول کاربردی ترین ابزار برای بازنمایی این تحولات گردید.

کلمات کلیدی:

سیاست، قدرت، معماری ایران، پهلوی اول، رضاشاه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/776044>

